



ПРИКАЗКИТЕ НА ШЕХЕРАЗАДА

Кякога в Индия царувал цар Шахриар, прочут със своята жестокост. Всеки ден той довеждал в палата си нова жена и на следната утрин я убивал. Най-сетне в царството останала жива само една девойка – везирската дъщеря Шехеразада. Когато дошъл и нейният ред да загине, тя се явила при цар Шахриар и започнала да му разправя приказка. Но щом се зазорило, прекъснала приказката на най-увлекателното място. Обзет от любопитство, царят поискал да узнае какво е станало по-нататък. И Шехеразада продължила приказката и като я свършила, започнала друга приказка и на разсъмване пак я прекъснала по средата. В продължение на хиляда и една нощ цар Шахриар чул много приказки, смилал се над Шехеразада и заживял щастливо с нея.

Така според преданието се появили приказките „Хиляда и една нощ“, разнасяни през вековете като живо дихание на звучната арабска реч. В тая пъстра плетеница от сказания, легенди, басни и анекдоти блесят дълбоката мъдрост и свежият хумор на народите от Изтока, открояват се далечните картини на мюсюлманското Средновековие с неговите непознати обичаи и суеверия. Пред читателя се разтварят сияйни палати, усмихват

се невиджани хубавици, заслепяват го неизброими съкровища, явяват му се добри и зли духове. Читателят навлиза в покоите на белобради султани, царе и халифи, върви по слънчевите улици на Багдад и Кайро и пътува из далечни земи и морета, навсякъде смайван от хиляди чудеса.

Султаните, царете и халифите са привидно добродушни и доверчиви владетели, които изпълняват послушно злонамерените съвети на своите везири и често вършат несправедливости, но понякога те се опомнят и наказват жестоко коварните си съветници. Затова пък малките хора от народа – рибари, хамали, занаятчии, търговци, просяци, роби – са винаги добродетелни и изпълнени с обич към ближния. Такъв е бръснарят Абу-Сир, който прощава на приятеля си всички негови обиди и злини; такъв е бедният дървар Али Баба, който открива на своя богат, но безсърдечен брат съкровищата на разбойниците и после скърби за предивременната му гибел; такава е и вярната робиня Моргуана, която спасява живота на господаря си.

Случайността, неизбежната орис и намесата на свръхестествени сили играят главна роля във всекидневния живот на героите от „Хиляда и една нощ“, направляват техните постъпки и определят съдбата им. В стремежа си към богатство и щастие тия герои минават през многобройни прежеждия и извършват невероятни подвизи, докато завладеят легендарните съкровища и пленят сърцата на чародейните хубавици. И както във всички народни сказания, правдата винаги побеждава и доброто възтържествува над злото.

Приказките „Хиляда и една нощ“ са самобитно творчество на народите от арабския свят. Предавани от уста на уста и записвани от незнайни летописци, те са обиколили земното кълбо и са станали любимо четиво на всички народи.

В предлаганото българско издание на „Приказки на Шехеразада“ са преразказани съвсем свободно някои от прочутите арабски приказки от „Хиляда и една нощ“. Следвайки основната сюжетна

линия, авторът се е освободил от многоречивата сложност на оригиналния текст, като се е помъчил да запази в простотата на израза вълнуващото повествование на сладкодумната Шехеразада.

Светослав Минков











ЛАДИН И ВЪЛШЕБНАТА ЛАМПА



отдавна, много отдавна в далечната китайска земя живял беден шивач на име Мустафа. Той бил честен и работлив човек, но едва можел да изхрани жена си и невръстното си дете, с което аллах ги надарил след дългогодишен бездетен живот. Погълнат от сутрин до вечер в работа, бащата нямал време да се грижи за сина си Аладин и той расъл на улицата между лоши другари.

Когато Аладин поотраснал, баща му решил да го научи на занаят и го взел при себе си в шивачницата. Но шивашкият занаят не бил по волята на момчето, свикнало на свободен и разпуснат живот, и то само дебнело сгодния случай да захвърли иглата и да избяга при другарите си. След дълги и напразни усилия да вразуми сина си и да го вкара в правия път Мустафа най-сетне се отчаял, заболял от тежка болест и скоро починал.

Като останала без подкрепа, майката се заловила да преде прежда и да я продава на пазара, за да спечели някоя и друга пара за насъщния хляб.

Един ден, когато Аладин си играел на улицата, до него неочаквано се приближил някакъв скитник и го запитал дали случайно не познава шивача Мустафа.

